

Nyírfalvi Károly
HAVAK HAVA

Ez a történet másról szól
 a fénytörésben arcuk eltorzul
 bőrük lehetne vetítövászón és
 lemondó fájdalom a szemükben.

Csak hull és hull és hull a hó
 állnak a tisztító hózuhanyban
 csontjaikban ritkul a méz
 szavaikban az érthető elem.

Nem tudom, mit akarhatnék tőlük
 sóhajuk hídja nem ér el hozzám
 a térdigérő hó lehűti szívem melegét
 ha gyertyát gyújtanék mellemen talán, még...

EZ AZ ÉPPEN, HOGY NEM...

Bejöttél akkor, arcomra fagyott a
 mosoly, ez az éppen, hogy nem örültem
 a viszontlátásnak, hová tegyelek
 az emlékezet sekélyes polcán,
 gondoltam, megírva ezzel fejben,
 ki tudja, hányadik elsietett
 versemet.

Ez az éppen, hogy nem kellett volna
 megírni, megszólalni sem, csak a
 végtelen egyetlen percéig vissza-
 fogottan rendezni arcizmaim
 zabolátlan állását, mutatni
 képet, polcnyi kacatot, hogy megismerj.

Történt valami? (Ez az éppen, hogy nem...!)